

ше що-годѣ френски, то кой би помислилъ, че той щѣше да описва дворѣтъ на Коробичка, слугата Салифана и самоварѣтъ на Иванъ Иванича? Сжщото това ние ще да кажеме и за нашиятъ писателъ Любена. Ако той бѣше юристъ на примѣръ, то богъ знае, колко блоткави преводи щѣхме да имаме отъ него за собствеността, за обичайното право и пр. Разбира се че мнитѣ заключения сж едностранчиви, но правдоподобieto имъ никой нѣма да откаже.

Деветъ години е живѣлъ покойниятъ въ Москва. Въ това врѣме, единственното негово занятие е било литературата. Той е писалъ въ разни руски журналы за България и българитѣ; но е тѣрпялъ въ сжщото врѣме и ужасни нужди, защото и родителитѣ му били испаднали малко отъ състоянието си по това врѣме. По нѣкога обаче, билъ честитъ и той да дочаква щастливи минути. Единъ день, слѣдъ като билъ написалъ вече нѣколко статии, потѣрсили го отъ една редакция. Дълго врѣме той ся колебалъ, да ли да ся яви или не, срамъ го било още, че дрѣхитѣ му не биле за прѣдъ хората. Нѣ когато ся явилъ вече въ редакцията и когато единъ отъ стѣтрудницитѣ на журналѣтъ го посрѣшналъ съ засмѣно лице и му стисналъ ржката еснафски, като прибавилъ, че му е драго гдѣто ся езапозналъ съ единъ български писателъ, то Любенъ заб-

Либ. № 112/84
 ОФ
 1900